

Sireteanu, Niculae Urs, ei creând și cele mai bune momente din spectacol, dar și de câțiva tineri mai puțin obișnuiți să poarte costume de epocă – și să-i crezi englezii! Cele două actrițe însă, Monalisa Basarab și Dana Dumitrescu, au jucat cu farmec și ne-au convins că ar fi două logodnice îndrăgostite.

Tamara Buciuceanu-Botez a fost în seara de după acest spectacol sărbătorită cu fastul cuvenit, la cei cincizeci de ani de teatru. Emoționantă seară, în care actrița a fost ovaționată, i s-au citit telegrame, scrisori de la colegi și prieteni, a primit brațe de flori. A fost unul dintre momentele deosebite ale festivalului.

Premiul special al juriului i-a revenit spectacolului gălățean *Tărâmul celălalt* de Dusan Kovacevic (regia Claudiu Goga – regizor al cărui talent se confirmă cu fiecare

nou spectacol). Tânărul actor Vlad Jipa a fost distins cu Premiul de debut.

Seara finală a fost rezervată premierii și teatrului-gazdă, care a prezentat, evident, tot o comedie, *Pușlama* de Pierre Chesnot (regia George Motoi). Mihai Mihail a jucat o... pușlama, de fapt un crai mereu în căutare de aventuri amoroase, cu șarm și finețe... franțuzească, secondat de actorii remarcabili ca Grig Dristaru, Liliana Lupan, Veronica Filip, Carmen Duru, Svetlana Friptu.

Trebuie să adaug că toate colocviile au fost bine organizate: n-au lipsit nici actorii gălățeni, nici membrii juriului, nici presa locală. Discuțiile pe marginea spectacolelor au fost consistente și uneori dure, dar mereu animate și sincere, deschise, dialogul dintre creatori și cei prezenți întregind negreșit acest important FAPT cultural românesc.

Trudind din greu la musical

Românii – și bihoreni nici atât – n-au fost prea răsfățați de-a lungul timpului cu *musicaluri* de ținută. Cel puțin la teatru... Piese celebre au cunoscut variante muzicale, dar ele se pot număra pe degetele poate ale unei singure mâini (*My Fair Lady*, după *Pygmalion* de Shaw, *Opera de trei parale* după Brecht, *Bună seara, domnule Wilde*, după *Ce înseamnă să fii onest* de Oscar Wilde...)

Ideea acestui spectacol – recunosc, binevenit pentru publicul atât de eterogen al tranziției românești și... orădene! – aparține tinerei, foarte tinerei regizoare Alina Hiristea. Și ea, ca și alți colegi ai ei, mai pleacă urechea și la necesitățile, ca să zic așa, legate de gustul publicului (cei 15.000 de studenți din Oradea – unde or fi oare? – având poate, cine știe, nevoie și de acest gen, numai aparent mai ușor, în fond necesitând mult efort și talent).

Meritul regizoarei este acela de a-și fi asigurat o coregrafă de mâna întâi în persoana

Victoriei Bucun și partituri muzicale originale pe binecunoscutele versuri ale lui Eugen Mirea, știute din musicalul bucureștean. Gen greu, nici vorbă, musicalul! Regizoarea, cu experiență scenică destul de mică, a făcut binișor acest spectacol. Dacă ar fi avut și înțelepciunea să-i lase pe actori să creeze mai mult din bagajul propriu, cu fantezia și umorul lor, cu datele lor trupești și sufletești, poate că efectul ar fi fost mai mare, succesul mai deplin. Lipsa de experiență a actorilor în domeniu însă și-a spus cuvântul. Cel mai bine s-au descurcat, firește, actorii cu experiență – Mariana Presecan (o *Lady Bracknell* deloc bătrână, vicleană și atentă excesiv la tot ce se petrece în jur, sclifosită și prefăcut distrată – o compoziție reușită), Ileana Iurciuc în cuplu cu Ion Abrudan (ea o *Miss Prism* zăpăcită și gata să cadă în plasa întinsă de *Chasuble* – și el prins tare în mrejele drăguței și nurliei guvernante).

Au fost simpatici mai ales cuplul Richard Balint (*Algernon*) – Angela Tanko (*Cecily*)

poate și pentru că El se mișcă admirabil, dansează și este de o mobilitate greu de stăpânit, iar Ea are o drăgălășenie înnăscută, jucând o englezoaică ce mai mult face pe copila decât este cu adevărat. Nici Mirela Niță Lupu nu se poate spune că n-a irosit talent și grație, dar partenerul ei (Petre Ghimbășan), cu toate că are o siluetă de englez autentic, e cam bătrânicos, sau poate sunt nedreaptă, și n-a fost decât timorat la unul dintre primele roluri pe scena teatrului orădean. Sper că atât el, cât și de fapt toată distribuția va câștiga în mult-doritele dezinvoltură și lejeritate, devenind chiar personajele unui musical.

Se salvează pe cont propriu Alexandru Rusu, care a compus un valet în stil personal – nu prea englez, dar credibil, cam bețiv și cam mitocan – iar Corina Cernea devine din valet slujnică și încearcă și ea să fie prezentă acolo unde cere acțiunea piesei.

Totuși, să recunoaștem, actorii cântă și dansează și acest lucru nu mi se pare unul oarecare, genul acesta dificil constituind

un adevărat examen, pentru actorii tineri îndeosebi.

Chestiunea care se pune însă la ora aceasta este alta: oare câtă vreme directorii teatrelor vor socoti că pot gira spectacole mijlocii, chiar „mortale”, după expresia lui Peter Brook, neambiționând la marile reprezentații, la evenimentele teatrale, fie ele și unul pe stagione. Pentru că stagiunile prea seamănă una cu alta, premierele se succed cumiști și cenușii și teatrul cel adevărat se îndepărtează tot mai mult până când, Doamne ferește, va dispărea de tot...

Nu-mi place, dar închei cu celebra întrebare a lui Herzen: CE-I DE FĂCUT?

Teatrul de Stat Oradea – secțiunea română Bună seara, domnule Wilde! **Traducerea:** Alexandru Alcalay, Sima Zamfir. **Versuri:** Eugen Mirea; **muzica originală:** Florian Chelu și Mircea Laszlo Horvath; **coregrafia:** Victoria Bucun. **Regia artistică:** Alina Hiristea. **Scenografia:** Nada Camelia Panait. **Distribuția:** Petre Ghimbășan, Richard Balint, Ion Abrudan, Corina Cernea, Alexandru Rusu, Mariana Presecan, Mirela Nița Lupu, Angela Tanko, Ileana Iurciuc. **Premiera:** 22 noiembrie 2001

Scenă din spectacolul
Bună seara, domnule Wilde!